

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžo/83/2014
Identifikačné číslo spisu:	8014200029
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8014200029.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Jany Henčekovej, PhD., v právnej veci žalobcu: R. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. č. XXXX/XX, XXX XX D., občan Slovenskej republiky, zast.: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., advokátskou spoločnosťou so sídlom Námestie sv. Egídia č. 93, 058 01 Poprad, IČO: 44 250 029, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ulica 29. augusta č. 8-10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v dávkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 05. septembra 2014 č. k. 2S/2/2014-29, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 05. septembra 2014 č. k. 2S/2/2014-29 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: 44111-3/2013-Ba z 24.10.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 7) žalovaná ako odvolací sociálny orgán príslušný podľa § 179 ods. 1 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 461/2003 Z. z.“) v zmysle § 218 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z. z. potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č.: 28528-2/2013 zo 16.07.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“) vo veci nepriznania nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Podľa § 179 ods. 1 písm. a) zák. č. 461/2003 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávanú vec do pôsobnosti ústredia patrí rozhodovať v druhom stupni vo veciach, o ktorých rozhodovať v prvom stupni patrí do pôsobnosti pobočky.

2. Prvostupňovým rozhodnutím nebol žalobcovi priznaný nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku jeho pracovného úrazu zo dňa 14. marca 2011.

3. Vo vzťahu k zistenému stavu prvostupňový orgán s poukazom na ustanovenie § 99 zák. č. 461/2003 Z. z. konštatoval, že pri posudzovaní nároku na náhradu za bolesť poškodenému žalobcovi vychádzal najmä z nasledovných dokladov:

- uplatnenie nároku na náhradu škody, úrazová dávka zo dňa 17.05.2013,
- lekárske posudky o bolestnom a lekárske posudky o sťažení spoločenského uplatnenia z 02. mája 2013,
- záznam o poskytnutí informácií vo veci kontroly príčin a okolností vzniku úrazu č. j. 025/8998/5.31/11/15.4-1 zo dňa 12. apríla 2011,
- vyznávacieho dopisu z 23.05.2012 spoločnosti Kooperativa, a.s. poškodenému k pracovnému úrazu,
- výpis z informačného systému Sociálnej poisťovne, v ktorom je uvedený prehľad o trvaní sociálneho poistenia.

4. Zároveň prvostupňový orgán poukázal na to, že žalobca, nakoľko si uplatnil nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia na príslušnej pobočke žalovanej dňa 10.05.2013, po jej posúdení podľa zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 437/2004 Z. z.“) a podľa zák. č. 461/2003 Z. z. nemá nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Na podporu svojho právneho názoru prvostupňový orgán citoval ustanovenie § 83 zákona ako aj § 4 ods. 1 písm. a) a § 11 ods. 1 Zákonníka práce ako aj § 8 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z. z.

5. V závere prvostupňového rozhodnutia bolo uvedené, že v zmysle údajov registra žalovanej bol žalobca naposledy registrovaný v tomto registri poistencov od 01.07.2009 do 01.06.2010 ako samostatne zárobkovo činná osoba.

Na základe predloženej dokumentácie žalobcovi vznikol pracovný úraz dňa 14.03.2011, t. j. v čase, kedy nebol registrovaný v registri žalovanej ako zamestnanec, na ktorého sa vzťahuje úrazové poistenie v zmysle zákona.

6. V administratívnom odvolaní žalobca uviedol, že hoci bol zamestnancom zamestnávateľa DUBOS, s.r.o., Dubnica nad Váhom (ďalej na účely rozsudku len „zamestnávateľ žalobcu“), tak na základe dohody z 20.01.2011 o dočasnom pridelení na výkon práce k inému zamestnávateľovi (ŽDAS a.s., Žďár nad Sázavou, Česká republika) vykonával tam prácu v čase utrpenia pracovného úrazu.

Žalobca namietal, že nemal možnosť ovplyvniť zamestnávateľa, aby ho v súlade s platnou právnou úpravou prihlásil do sociálnej poisťovne ako zamestnanca a nesplnenie povinnosti zamestnávateľa žalobcu nemôže byť na jeho ujmu, teda na ujmu zamestnanca.

7. Výrok napadnutého rozhodnutia žalovaná po citácii ustanovení § 215 ods. 1,2, § 218 ods. 1 a 2 zák. č. 461/2003 Z. z. ako aj ustanovenie § 4 ods. 3 s poukazom na citáciu § 8 ods. 1 písm. a), ako aj citáciu § 17 ods. 1 a § 83 citovaného zákona a s poukazom na odpoveď zamestnávateľa žalobcu odôvodnila tým, že žalobca bol od 09. júna 2010 do 31. marca 2012 zamestnaný u zamestnávateľa žalobcu. V inkriminovanom období trvania pracovného pomeru bol žalobca zákonne poistený u Českej správy sociálneho zabezpečenia pre Prahu 8.

Pracovná neschopnosť žalobcu súvisiaca s jeho pracovným úrazom zo dňa 14.03.2011 bola následne riešená týmto úradom a vyplácaná od 14.03.2011 do 03.04.2011 ako náhrada príjmu pracovnej neschopnosti vyplácaná zamestnávateľom a od 04.04.2011 do 02.03.2012 vyplácaná ako nemocenské dávky.

8. Následné odškodnenie pracovného úrazu zo dňa 14.03.2011 zamestnanca riešil zamestnávateľ žalobcu cez poisťovaciu spoločnosť Kooperativu Vienna Insurance Group, P.O. BOX 50, Modřice.

Ako vyplýva z listu uvedenej spoločnosti Kooperativa z 23.05.2012, táto poisťovňa na základe zákonného poistenia zodpovednosti zamestnávateľa žalobcu pri pracovných úrazoch a choroby z povolania poskytla žalobcovi náhradu škody nasledovne:

- náhradu za stratu na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti od 14. marca 2011 do 02.03.2012
- náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s liečbou bolestné.

Poisťovňa Kooperativa zároveň uviedla, že žalobcovi bola súčasne vyplatená suma 212.749 Kč.

9. Žalovaná ďalej citovala čl. 11 ods. 1 prvej vety Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 zo dňa 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia účinného od 01. mája 2010 (ďalej na účely rozsudku len „základné nariadenie“), ako aj čl. 11 ods. 3 písm. a) - všeobecné pravidlo pre určenie uplatniteľnej legislatívy, a čl. 12 ods. 1 tohto nariadenia.

10. V závere napadnutého rozhodnutia uviedla, že vzhľadom k tomu, že zamestnávateľ žalobcu neprihlásil žalobcu na poistenie pobočky žalovanej a ani dodatočne po vzniku poistnej udalosti dňa 14.03.2011 nepožiadala o vydanie formulára EI01 (potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve) nebolo nutné postupovať podľa uvedeného základného nariadenia.

Vyššie uvedené skutočnosti podľa žalovanej dokazujú, že na poškodeného sa vzťahujú príslušné právne predpisy Českej republiky a nie legislatíva Slovenskej republiky, a preto ani na základe skutočností uvedených v odvolaní nemožno žalobcovi priznať nárok na náhradu za sťažené spoločenské uplatnenie podľa zák. č. 461/2003 Z. z. a zák. č. 437/2004 Z. z.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

11. Proti hore citovanému rozhodnutiu odporkyne podal žalobca prostredníctvom právneho zástupcu žalobu z 03.01.2014.

12. Najmä namietal, že ak nebol poistený v systéme žalovanej, tak táto skutočnosť nemôže to byť na jeho ujmu. Argumentoval pritom čl. 12 ods. 1 základného nariadenia a upozornil na to, že podľa neho pre posúdenie rozhodného práva v prípade dočasného pridelenia zamestnanca na prácu do iného členského štátu je dĺžka pridelenia zamestnanca.

V tejto súvislosti dôvodil tým, že ak je pridelenie kratšie ako 24 mesiacov, rozhodným je právo členského štátu, v ktorom má sídlo zamestnávateľ, resp. kde zamestnanec vykonával prácu pred pridelením. Ak trvá pridelenie dlhšie ako 24 mesiacov, rozhodným právom je právo členského štátu, do ktorého bol zamestnanec dočasne pridelený. Z pracovnej zmluvy ani z dohody podľa žalobcu nevyplýva, či išlo o dočasné pridelenie, ktoré presahovalo 24 mesiacov, resp. či žalobca bol vyslaný, aby nahradil inú osobu.

13. S poukazom na citáciu § 195 ods. 1 a § 196 ods. 6 zák. č. 461/2003 Z. z. ďalej argumentoval tým, že žalovaná neskúmala splnenie podmienok čl. 12 ods. 1 základného nariadenia.

Podľa žalobcu rozhodnutie žalovanej bolo založené na tvrdeniach, ktoré nepreukazujú žiadne listinné dôkazy, neboli v správnom konaní preukázané a žalovaná sa nimi nijako nezaoberala.

14. K podanej žalobe sa písomným stanoviskom zo dňa 18.02.2014 vyjadrila žalovaná.

B)

15. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s administratívnym spisom žalovanej a dospel jednohlasne k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju zamietol.

16. S poukazom na vybrané ustanovenia O.s.p., zák. č. 461/2003 Z. z.,) zák. č. 437/2004 Z. z. ako aj základného nariadenia a vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného prvostupňovým orgánom krajský súd vyslovil záver, že názor žalovanej, že na žalobcu sa v zmysle čl. 11 ods. 3 písm. a) základného

nariadenia vzťahujú príslušné právne predpisy členského štátu, kde vykonával prácu ako zamestnanec zamestnávateľa, teda predpisy Českej republiky a nie legislatíva Slovenskej republiky, je správny. Túto skutočnosť potvrdzuje aj postup zamestnávateľa žalobcu, ktorý za uvedené obdobie jednak vyplácal poškodenému náhradu príjmu pracovnej neschopnosti, ako aj nemocenské dávky prostredníctvom vyplatené Českej správy sociálneho zabezpečenia a napokon aj z postupu poisťovne Kooperativa.

17. Pokiaľ žalobca v žalobe argumentuje vo svojich dôvodoch poukazom na obsah čl. 12 ods. 1 základného nariadenia, krajský súd zdôraznil, že pokiaľ nie sú splnené podmienky uvedené v čl. 11 ods. 1 a ods. 3 písm. a) základného nariadenia, nemôže posudzovať správny orgán splnenie podmienok ustanovenia čl. 12 ods. 1 základného nariadenia, ktoré sa viaže na trvanie dočasného pridelenia zamestnanca na prácu v inom členskom štáte.

Tieto skutočnosti by správny orgán bol povinný skúmať iba v tom prípade, keby bolo jednoznačne preukázané, že príslušným štátom je podľa uplatniteľnej legislatívy Európskej únie Slovenská republika.

Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia s výhradou článkov 12 až 16 osoba vykonávajúca činnosť ako zamestnanec alebo samostatne zárobkovo činná osoba v členskom štáte podlieha právnym predpisom tohto členského štátu.

Podľa čl. 12 ods. 1 základného nariadenia osoba, ktorá vykonáva činnosť ako zamestnanec v členskom štáte v mene zamestnávateľa, ktorá zvyčajne tam vykonáva svoju činnosť a ktorá je svojim zamestnávateľom vyslaná do iného členského štátu, aby tam vykonávala prácu v mene zamestnávateľa, naďalej podlieha právnym predpisom prvého členského štátu za predpokladu, že očakávané trvanie takejto práce nepresahuje 24 mesiacov a ak daná osoba tam nie je vyslaná, aby nahradila inú osobu.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

18. Vo včas podanom odvolaní z 20.10.2014 (č. I. 35) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom právneho zástupcu uviedol ako odvolacie dôvody.

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. písm. d/ O.s.p.) ako aj

- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. písm. f/ O.s.p.).

19. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvoláciu argumentáciu žalobcu:

- žalobcovi vznikol nárok na sťaženie spoločenského uplatnenia v súvislosti s pracovným úrazom v zmysle aplikácie čl. 12 ods. 1 základného nariadenia,

- žalovaná tým, že vôbec nezaoberala dĺžkou dočasného pridelenia žalobcu na vysunuté pracovisko v Českej republike, tak neúplne zistila skutočný stav veci,

- úprava právneho vzťahu zamestnanca vykonávajúceho činnosť v inom členskom štáte patrí do oblasti verejného práva, kde jednotlivé práva a povinnosti vyplývajú zo zákona,

- tým, že žalobca bol prihlásený v Českej republike, dochádza k obchádzaniu základného nariadenia,

- nakoľko žalobca splňal podmienky článku 12 ods. 1 (viď čestného prihlásenie zamestnávateľa žalobcu) bol jeho zamestnávateľ povinný na neho uplatňovať legislatívu Slovenskej republiky,

- vzťah medzi uvedenými článkami základného nariadenia sa posudzuje ako vzťah všeobecného ustanovenia (čl. 11) k osobitnému ustanoveniu (čl. 12),

- citoval obsah rozhodnutia č. A2 z 12. júna 2009 týkajúce sa výkladu čl. 12 základného nariadenia,

- žalobca ako zamestnanec ani nemal možnosť zistiť, či ho zamestnávateľ do Sociálnej poisťovne prihlásil, ani nemal povinnosť to zisťovať, a tiež

- sa vyjadril k otázke formuláru E 101.

20. Záverom svojho odvolania žalobca žiadal, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel alebo rozsudok

prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a zároveň priznal náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania, ktoré nevyčísľil.

B)

25. Vo svojom vyjadrení zo dňa 03. novembra 2014 (č. l. 43) žalovaná vyslovila nesúhlas s odvolacím právnym názorom žalobcu.

Objasnila, že od 01. júla 2009 do 01. júna 2010 bol žalobca evidovaný v registri poistencov žalovanej ako samostatne zárobkovo činná osoba. Zamestnávateľ žalobcu na výzvu žalovanej uviedol, že žalobca bol v období od 09. júna 2010 do 31. marca 2012, kedy bol jeho zamestnancom, zákonne poistený v Českej správe sociálneho zabezpečenia.

26. Ďalej uviedla, že zamestnávateľ žalobcu neprihlásil žalobcu na poistenie do Sociálnej poisťovne a ani dodatočne po vzniku poistnej udalosti dňa 14. marca 2011 nepožiadala o vydanie formulára E 101 vystaveného podľa čl. 19 bod 2 základného nariadenia - potvrdenie o uplatniteľnej legislatíve v zmysle čl. 12 ods. 1 základného nariadenia.

Za uvedenej situácie sa podľa žalovanej mohol kedykoľvek na ňu obrátiť so žiadosťou o oznámenie, či ho zamestnávateľ prihlásil do poistenia a kam.

27. Záverom žalovaná sa plne stotožňuje s rozsudkom krajského súdu a navrhla ho ako vecne správny potvrdiť s tým, že žalobcovi sa trovy konania prvostupňového aj odvolacieho konania, ktoré si uplatnil, nepriznajú.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

28. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spoj. s § 250l ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250s O.s.p. odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. potvrdil.

29. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je rozsudok krajského súdu o nevyhovení žalobe, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal aj napadnuté rozhodnutie, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu ako aj stanoviskami zvyšných účastníkov, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

30. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovanou, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania napadnutého rozhodnutia, je právna otázka, či uplatniteľnosť ustanovenia čl. 12 základného nariadenia bola žalovanou správne posúdená.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

31. Súčasne Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovanej napadnuté žalobcom. Podľa súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo v zmysle rozhodnutí Najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžo 84/2007, sp. zn. 6 Sžo

98/2008, sp. zn. 1 Sžo 33/2008, sp. zn. 2 Sžo 5/2009 či sp. zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených navrhovateľkou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

32. Najvyšší súd k otázke uplatniteľnosti ustanovenia čl. 12 základného nariadenia na prejednávajúcu vec vychádzal z objektívnej skutočnosti, že peňažné plnenie jednotlivých dávok spojených s likvidáciou následkov pracovného úrazu žalobcu, ktorý utrpel pri výkone práce v Českej republike, žalovaný prijal, resp. ich prijatie ako neprípustné v zmysle čl. 12 základného nariadenia nenamietal.

Tým, že žalobca prijal

- od Českej správy sociálneho zabezpečenia v období od 04.04.2011 do 02.03.2012 výplatu nemocenských dávok v bližšie neurčenej sume,

- od spoločnosti Kooperativa

o náhradu za stratu na zárobku po dobu pracovnej neschopnosti v sume 32.119 Kč,

o náhradu účelne vynaložených výdavkov spojených s liečbou v sume 10.380 Kč a

o bolestné s nacením 1459 bodov v sume 175.080 Kč,

tak vyjadril aj svoju vedomosť, že sa na neho vzťahuje právny poriadok Českej republiky, t. j. v danom čase ani nenamietal tieto dávky ako mu neprislúchajúce.

33. Žalobca sa súdnou cestou po obdržaní hore uvedených náhrad spojených s riešením dôsledkov jeho pracovného úrazu zo 14.03.2011 domáha so zdôraznením kolíznych noriem obsiahnutých v čl. 12 základného nariadenia priznania dávok sociálneho poistenia zo systému, ktorý spravuje pre podmienky Slovenskej republiky žalovaná.

V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd zdôrazniť, že principiálnym cieľom sledovaným v základnom nariadení je (viď 15 odrážka jej preambule):

„je potrebné, aby osoby, ktoré sa pohybujú v rámci spoločenstva, podliehali systému sociálneho zabezpečenia iba jediného členského štátu, aby sa tak predišlo prekryvaniu uplatniteľných ustanovení vnútroštátnych právnych predpisov a komplikáciám, ktoré by z toho mohli vzniknúť“.

34. Ak by Najvyšší súd akceptoval argumentáciu žalobcu, že popri hore uvedených dávkach sociálneho zabezpečenia vyplatených na základe právneho režimu Českej republiky, kde si plnil v čase pracovného úrazu svoje pracovné povinnosti, patria žalobcovi aj sociálne dávky podľa slovenského práva sociálneho poistenia, tak by musel porušiť hore uvedený cieľ základného nariadenia.

Navyše ak sa žalobca dovoľáva aplikácie čl. 12 základného nariadenia, tak bolo jeho povinnosťou v predchádzajúcom sociálnom dávkovom konaní predložiť hodnoverný dôkaz o tom, že predpokladaný výkon jeho práce v Českej republike je časovo obmedzený na menej ako 24 mesiacov a že nejde o prípad náhrady tam už pôsobiaceho pracovníka.

35. V súvislosti s uvedeným musí naopak Najvyšší súd zdôrazniť článok II. Dohody z 20.01.2011 o dočasnom pridelení zamestnanca R. G. na výkon práce k inému zamestnávateľovi, pričom uvedené dočasné pridelenie sa uzatvorilo až do ukončenia prác na mieste dočasného výkonu práce, ktorým bol ŽĐAS a.s., Žďár nad Sázavou.

Uvedený článok dohody o dočasnom pridelení nepodporuje odvoláciu argumentáciu žalobcu, že podľa jeho informácií mal byť pridelený iba na obdobie 19 mesiacov.

V.

36. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovanej po stránke tak formálnej ako i obsahovej má náležitosti rozhodnutia v zmysle § 209 zák. č. 461/2003 Z. z. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre priznanie nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia.

Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

37. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojich vyššie citovaných rozhodnutiach, pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

38. O práve na náhradu trov odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov tohto konania nevzniklo.

39. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava sociálno-poistných vzťahov vychádza z verejnoprávných vzťahov), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).